

rasgeaardheid en persoonlijk temperament, wegens een zelfde schildersdrift, een zelfde vreugde van aanschouwen en uitbeelden.

Zoo verklaard is vergelijking bij Bruegel een eer die menig artiest wel graag met Melsen deelen zou.

De oude Vlaamsche meesters verder, in 't algemeen, waar school bij hen de gevoeligheid? 't Waren rare kwanten, anecdotisch, grappig, ruw soms in hun werk. Hun leven was vaak al even luidruchtig en Jan-plezierig.

ben gesleten, hun alaaam weer opnemen, moet het hun, me dunkt, zijn geweest als hongerlijders die voor een dampende pan eieren-met-spek en een kanne bruin bier komen te zitten.

Onze oude Vlaamsche schilders, hun behoefde een hou-vast; de werkelijkheid moest luid hebben gesproken tot hunne zinnen, vooraleer zij tot hun zielen doordrong. Hun schilderijen ontstonden niet van binnen-uit, waren geen verzinsels. Zij werkten van bui-

NESTJESZOEKERS.

En toch, hadden ze eenmaal palet en penseel in handen, dan ging er zachtkens iets in hen aan 't roeren. Die emotie echter, ze vertolkten die, niet in beeld en lijn, maar te inniger zongen ze die uit in warme kleuren, gulden tonen en wondere lichten.

Rondom de dikwijls brutale werkelijkheid weefden ze een heerlijk kleed van schoonheid en trillende vreugde.

Idealistische realisten!

Als zij, na soms dagen in slemperij te heb-

ten op hen in, tyrannisch en onontkomelijk.

Zoo ging het ook Melsen. Spreken moest hij, of hij hadde ervan gestikt, en wat de buitenwereld in zijn ontvankelijk gemoed verwekt, het pletst op het doek neer, uitbundig, weeldig, proppend van rijke sappen, plastisch bij uitstek. 't Zijn onmiddellijk weergespiegelde werkelijkheidsindrukken zonder meer.

Is 't u niet van lieverlede duidelijk geworden waarom Melsen aan Rabelais doet den-